

vel assas in veribus comesturi. Quod si nollent, A quia aliud videtur, aliud intelligitur. » Idem in sermone ad neophytos. « Hoc accipite in pane, quod pendit in cruce, hoc accipite in calice, quod manavit de Christi latere. » De hac item invisibili corporis Christi assumptione dicit Eusebius Emisenus * : « Cum reverendum altare cibis spiritualibus satiandus ascendis, sacrum Dei tui corpus et sanguinem fide respice, honora, mirare, mente continge, manu cordis suscipe, et maxime totum haustu interioris hominis assume. » Possem quidem de Scripturis in hanc sententiam plura [al. plurima] colligere, sed nunc ista sufficiant fraternitati tuæ. Vale.

CCLXXXVIII.

Reverendissimo Patri et domno O. Dei gratia abbati Majoris Monasterii sanctoque et in Christi charitate juncto conventui H. Pontiniacensis ^b, et B. c Clarævallensis, spiritu ambulare, et querere semper non pigre faciem Dei Jacob

Charitas fratres, etc.

(Exstat inter epistolas S. Bernardi, n. 397, al. 387.)

Bernardi ep. 33

c Bernardus, qui cum dicto Hugone scribit ad Honorium papam epist. 46 et 49

* Homil. 5 et in c. *Quia corpus*, De consecrat., dist. 2.

^b Is est Hugo de Pontiniaco, ad quem exstat S.

ADDENDA.

S. IVONIS EPISTOLÆ ET DIPLOMATA.

QUÆ IN OPERUM EJUS EDITIONIBUS DESIDERABANTUR.

I

EPISTOLÆ.

I.

Ad Paschalem II pontificem Romanum, pro cœnobio S. Petri Carnotensis.

PASCHALI summo pontifici, Ivo, humilis Ecclesiæ Carnotensis minister, cum debita obedientia quidquid in terrenis et cœlestibus desiderare et sperare potest mens humana.

Cum auctoritate apostolica moniti, et muniti, paci ecclesiasticæ, et quieti monasticæ operam dare debemus, in quibus ad hoc implendum nisibus nostris non sufficimus, apostolicam sedem consulere cogimur, ut eam sentiamus adjuvantem, quam habuimus imperantem, quatenus excellentiæ apostolicæ non incongrue dicamus : « *Da quod jubes, et jube quod vis.* » Quod ideo celsitudini vestræ prælibavimus, quia volumus notum esse sollicitudini vestræ in suburbio Carnotensi situm esse monasterium in honore B. Petri, ab antecessoribus meis fundatum, et de bonis Carnotensis Ecclesiæ, prout facultas ferre potuit, ampliatum in quo aliquando religio viguit, aliquando tepuit, cum, sicut mos est, deficiente integritate prælatorum, subsequi non potuit sanitas subditorum. Sed quia, Deo præveniente, et nonnullo studio nostro cooperante, in prædicto monasterio religionis vigor refluoruit, necessariam monasteriis quietem vellemus eidem monasterio provi-

C dere, et ab angariis et gravaminibus, quæ sua quærentes archidiaconi ibi facere moliuntur, penitus liberare; quod etiam quidam antecessores nostri se fecisse putaverunt, sed libertas illa integras vires non habuit, quia apostolica auctoritate munita non fuit. Postulat itaque prædicti monasterii tota congregatio ut, per mediationis nostræ mediocritatem, idem monasterium cum suis appendiciis sub tutelam sanctæ Romanæ Ecclesiæ suscipiatur; et libertas, quam prædecessores nostri monasterio, et possessionibus monasterii concesserunt, salvo jure Carnotensis episcopi, apostolica auctoritate roboretur. Quod enim principalis clavis per se cluserit, minor clavis aperire non valebit; et quod aperuerit, claudere non valebit. Misimus ergo quemdam prædicti monasterii fratrem præsentium latorem, qui plenius, et specialius ea quæ liberari et defendi apostolica auctoritate convenit, nominatim determinet; et instrumenta confirmare [f., confirmatæ] libertatis nobis reportet.

II.

Ad Adelam comitissam Blesensem.

(Edidit ex autographo Majoris Monasterii æri incusam Mabillonius, *De re diplomatica*, p. 385.)

I[vo], humilis Ecclesiæ Carnotensis minister.
A[DELÆ] nobili comitissæ salutem.

Semota omni mundana cupiditate, piam vestram intentionem laudo quod ecclesiam S. Martini de Valls, quæ olim monasterium fuit, in antiquum statum reformare desideratis; simulque consulo ut quod pie desideratis, ad celerem effectum caute perducere studeatis, ne antiquus hostis intentionem vestram præpediat et ad desideratum finem pervenire non sinat. Ego enim ad hoc implendum, prout ratio et facultas permiserit, et consilium promitto et auxilium. Valet.

III.

Ad Goffridum Vindocinensem abbatem. — De non reiteranda infirmorum unctione.

(Est epistola vicesima libri II Epistolarum Goffridi Vindocinensis abbatis. — Vide *Patrol.* t. CLVII.)

IV.

Ad Guillelmum Rothomagensem archiepiscopum.

(Opp. Guiberti Novigentini, edit. d'ACHERY, append., pag. 689.)

GUILLELMO, *Dei gratia*, Rothomagensem archiepiscopo, Ivo, humilis Ecclesiæ Carnotensis minister, salutem et servitium.

De clerico præsentium portitore, qui inordinate et propro salto, cum non esset benedictus in clericum, et in subdiaconum se fecit ordinari, sublimitati vestræ respondeo, quia, si rigorem justitiæ tenere vultis, nec in acceptis inordinate ordinibus eum ministrare permittetis, nec ad superiores gradus eum

A promotebitis. In decretis enim pontificalibus legitur quia, quod contra leges præsumitur, per leges dissolvi meretur. Si autem honesta vita ejus aut utilitas ecclesiastica ita exigit, potestis ei dispensatorie, dato clericatu cum debita satisfactione, eam misericordiam impendere, ut cum sacram ordinationem vos celebrare contigerit, humiliato corde et corpore sacris ordinationibus intersit, non ut reordinetur, sed ut competentibus verbis in acceptis ordinibus confirmetur. De talibus excessibus impendenda misericordia propriam sententiam ad manum non habeo, sed pro simili negotio dispensatoriam Alexandri papæ secundi sententiam vestræ discretioni transmittito. Cujus exemplo munitus, si vobis dignum fuerit, habita ratiocinatione potestis et accepta confirmare, et nondum accepta concedere. Sententia autem hæc est: « Alexander secundus Rinaldo Constantiensi episcopo: Sollicitudo dilectionis tuæ nos studuit consulere utrum portitor litterarum istarum diaconatus et presbyteratus officium idoneus sit peragere, necne, cum ad id præpropere cursu, videlicet sine subdiaconatus ordine, negligentia potius quam superbia, cognoscatur ascendisse. Unde nos consulendo charitati vestræ mandamus ut ab officio sacerdotali eum prohibeas, donec proximo Quatuor temporum jejunio, subdiaconatus ministerium sibi rito imponas, et sic deinceps ad majora officia eum redire concedas. Vale. »

II

DIPLOMATA.

I.

Charta pro ecclesia Sanctæ Mariæ et Burgomedio. (BERNIEU, *Hist. de Blois*, p. 8, ex archivo monasterii Burgimedii.)

Ego Ivo, Dei gratia Carnotensis episcopus, notum esse volo cunctis Ecclesiæ fidelibus, tam præsentibus quam futuris, quia Adela comitissa, Stephani comitis uxor, divini amoris igne succensa, augmentandæ religionis desiderio inflammata, humilitatem nostram humiliter adiit petens ut libertatem ecclesiæ Sanctæ Mariæ de Burgomedio, ejus canonicorum et aliarum clericorum eidem ecclesiæ famulantium, nec non eorum servientium, ab Odone comite et Bertha uxore ejus olim factam per antiquitatem aliquantulum imminutam, sed per eam diligentissime reformatam, auctoritate nostræ excommunicationis confirmarem. Nos itaque justæ petitioni, justisque desideriis assensum præbentes cum grege nobis commisso, violatores ejus libertatis excommunicamus, et a liminibus sanctæ dictæ ecclesiæ sequestramus, tam eos, quam eorum ad prædictam libertatem infringendam fautores. In infirmitate a presbyteris non visitentur, in hora mortis, corpus et sanguinem Christi non suscipiant, in cœmeterio Christianorum non sepeliantur, æternas gehennæ flammæ incurrant, nisi resipientes ad emendationem et satis-

C factionem confugerint, et, ut hoc per succedentiæ tempora firmatum et stabile permaneat, hanc chartam manu propria firmavimus, et manibus prælatorum Ecclesiæ nostræ firmamam tradidimus.

Signum Ivonis episcopi.

Signum Arnaldi decani.

Signum Helduini cantoris.

Signum Wilelmi archidiaconi.

Signum Serani subdecani.

Signum Warini subcantoris.

Signum Anselmi Cantuariensis archiepiscopi.

Signum Fulconis archidiaconi.

Signum Arlonis archidiaconi.

Signum Odonis archidiaconi.

Signum Andreæ archidiaconi.

D Signum Hugonis præpositi.

Signum Gerosii camerarii.

Data Carnotis, octavo Kalendas Julii, anno ab Incarnatione Domini 1105, indictione XIII, regnante Philippo rege Francorum, anno regni ipsius XLV:

II.

Charta Ecclesiæ Carnotensis pro Bernardo abbate Tironiensi.

(MABILL. *Annal.* t. V, p. 680, ex archivo Tironiensi.)

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, amen. Ecclesia Carnotensis cunctis Christi fidei-

bus præsentibus et posteris salutem et pacem. Salvatoris nostri Jesu Christi ejusque Genitricis Mariæ piæ matris nostræ admiranda prodigia et præconia nostris in temporibus accidentia cum silere fas non sit, in lucis notitiam educere volentes, omni posteritati notificamus quod cum tribus continuatis diebus nostrum pluribus visiones quædam, ut nunc perpendimus, apparuissent: quibusdam agmen apum dulcissimum nostras adiens sedes, aliis vir monachali redimitus habitu, miro vallatus candore, ipsos a somno excitans; visiones autem ipsas mirificus et suavissimus sequebatur omnium aromatatum odor, quas flagitatim duobus perpensantes diebus, ad extremum quænam hæ visiones essent, cujusque rei gratia concernerent, singulis quibusque nostrum per dies, per momenta, per horas solerter discutientibus, missa sancti Spiritus celebrata et ejusdem gratia postulata, paulo post nuntiatum fuit adesse domnum Bernardum reverendum Tironensium Patrem, nostro cœtui loqui deprecantem, qui intromissus in nostro capitulo nobis in eo congregatis, proponensque se cum sua congregatione malle in beatæ Mariæ territorio quam principis terreni degere, carrucatum terræ ad cœnobium suæ ædificandum congregationi deponens, a nobis libenter admissus est. Cognoscentes enim ab nudiustertius habitas visiones, libenter eisdem eorumque successoribus dictam carrucatum concessimus cum omni jurisdictione, jure, districtu, et alia quavis libertate spirituali et temporali, et ita libere et quiete tenendam ab ipsis, sicuti ipsam prius tenebamus. Lætandi autem de eorum adventu, eos, si in carrucata terræ quam eis in territorio nostro de Garzeis concessimus, monasterium sibi ædificent, libertatibus sequentibus immunimus. Volentes siquidem ipsos in pace et tranquillitate foveri, ne mundi crescente malitia super optata per nos pace turbentur; volumus et in perpetuum ipsi monasterio largimur, quod ipsum monasterium et ejus cellæ domus et administrationes præsentis et futuræ, et habitantes in eis præsentis et posteris, soli subsint episcopo Carnotensi, ita quod nec nobis decano et capitulo, nec quibusvis nostris archidiaconis, dignitatibus, officiis, vel præbendis suberunt, nec eorum eis in aliquo respondeant, nec per alium quam per Carnotensem episcopum jurisdictioni spiritualis sive in civili in eos exerceatur; sic tamen et sub hac conditione præmissa a capitulo, archidiaconis, dignitatibus, officiis et præbendis rejicimus et tollimus et episcopo tribuimus, quod abbatem Tironensem ad suam synodum episcopus venire vel interesse non compellat, nisi ab eo super aliquibus totum dioceseos ecclesiasticum statum concernentibus noviter ordinandis, consilium et consensum exquirentibus, litteratorie sibi insinuatibus et expressatis, vocatus et vocandus extiterit. Licentius enim ipsum abbatem sollicitudini et curæ sibi commissæ vacare vellemus. Insuper volentes eos honoribus plus cæteris attolli, quia in territorio nostro degere

A præmaluerunt, volumus et largimur quod Tironensis abbas primo quovis honore primus post episcopum emineat. Ut autem eo magis bonis temporalibus accrescat, quo speramus et optamus eos in domo Domini fructus uberes allaturos, volumus et eis in perpetuum concedimus et largimur, quod in quibuscunque dominiis et territoriis nostris et sub nobis existentibus ipsi libere acquirere possint, et acquisitum in manu mortua libere in perpetuum teneant et possideant, nullaque calumnia per nos vel nostrum aliquem super hoc eis inferri possit. Ab omni autem consuetudine et exactione sæculari ipsi et eorum homines in quibuscunque dominiis et districtibus nostris liberi sint et immunes. Ut autem per succedentia tempora hæ nostræ largitiones firmæ eis et validæ permaneant, volumus et largimur nullum ipsis lapsum, nullum in contrarium usum vel possessionem, quin his libertatibus et largitionibus in perpetuum inviolabili gaudeant et uti possint in futurum, his obesse posse; quin imo nos ipsos actus, usus et possessiones vel quasi, ac præscriptiones quasunque secutas ex nunc irritamus et annullamus, ac irritas et nullas, irritosque et nullos decernimus. Volentes hæc decreto legati et quorumcunque superiorum nostrorum in perpetuum firmari, et omnes usus, actus, possessiones vel quasi, et præscriptiones secutas quasunque, præmissis per nos largitis contrarias, per eum et eos irritari et annullari pro in perpetuum, ac irrita ea omnia per quæ contra venirent et nulla decerni. Unde hæc sub nostrorum Ecclesiam Carnotensem facientium nominum subscriptionibus et signis, manibus nostris factis, ipsis religiosis sub sigillorum nostrorum characteribus unanimi omnium voluntate et assensu duximus concedenda, perpetuam firmitatem illatura

Ego ivo Carnotensis episcopus.

Arnaudus decanus, Gerogius cantor Carnot.

Hugo subdecanus Carnot. Warinus succentor Carnot.

Anserius archid. Carnot. Walterus archid. in Duno.

Goslenus archid. in Pisciaco. Rambaudus archid. in Droco.

Odo archid. in Bleso. Landricus archid. in Vindocino.

Goffredus præpositus in Northmannia.

Henricus præpositus in Mazeziro.

Jeraudus præpositus in Euvercio

Hugo præpositus in Ingreyo.

Rodulfus camerarius Carnot.

Stephanus abba sancti Johannis

Data Carnoti manu Wlgrini cancellarii, tertio Nonas Februarii, anno ab incarnato Verbo 1110, regnante in Francia Ludovico Philippi.

III.

Monasterio Bonævallis, petente Bernerio abbate, ecclesiam B. Petri Castro dunensem concedit.

(Edidit D. d'ACHERY in notis ad Guibertum abbatem, p. 664.)

Quoniam dispositiones ecclesiasticarum rerum, episcopali curæ faciendas, decretorum et canonum paginæ concedunt, oportet ipsos episcopos vigilanter attendere, ut qualiscunque disceptatio sit inter homines, ut fidelis quis inveniatur; ipsi sibi bene conscii, pio affectu et sincero intuitu disponant quæ disponenda sunt; illis præcipue manum extendentes qui renuntiaverunt mundi actibus et nudam crucem Christi nudi secuti sunt. Si enim, ut dicit Regula Patrum, exigente charitate, episcopus servus est plebis, non dominus, multo magis oportet ut eorum quibus mundus crucifixus est minister sit et servus. Quod ego Ivo humilis Carnotensis Ecclesiæ minister attendens, notum facio cunctis Ecclesiæ fidelibus, tam futuris quam præsentibus, quod vir religiosus Bernerius Bonævallensis monasterii abbas humilitatem nostram adierit supplicans, mediante Gauslino ejusdem loci archidiacono, ut ecclesiam Beati Petri in Castro Dunensi sitam, quam per pecuniam de manu laici occupaverant quidam clerici incircumcisi, Bonævallensi monasterio concederemus; cujus petitioni, quia saluti animarum convenire mihi visa est, assensum præbens præsentem et concedente ipso laico, Odone nomine, qui eam hætenus occupaverat, prætaxatam ecclesiam Bonævallensi monasterio concessimus, eo tenore ut clerici præbendas suas in vita habeant, si caste vixerint, et in ipsa ecclesia, sicut decet, Deo servierint. Si autem prædicti clerici criminaliter deliquerint, aut ecclesiæ servire noluerint, episcopali iudicio ab ecclesia eliminentur, et præbendæ usibus monachorum maneant.

Adjecimus etiam ut quidquid de casamento hæteus Carnotensis Ecclesiæ, concessione possidentium et præsentium, per annum et diem quiete possederunt, de cætero nostra concessione quiete possideant, salvo legum tramite, et salvo in omnibus jure Carnotensis Ecclesiæ. Confirmamus etiam eis capellam Sancti Vincentii, quæ Carnoti sita est juxta portam Cinosam, quam dedit eis Hugo vicecomes.

IV.

Instrumentum foundationis monasterii S. Joannis in valle Carnotensi

(Ex veteri charta eccles. S. Joan. Valiacensis. — Hoc instrumentum, ut et sequens, exstat inter epistolæ Ivonis; edit. Fronteau.)

Quia summi Patris ineffabili misericordia disponente pastoralem curam licet indigni et peccatores, suscepimus, ut assidua cordis vigilantia communi utilitati et saluti animarum diligenter providere studeamus, et ut in vespera nummum recepturi, Dominicæ vineæ circumquaque propagines extendamus, superna gratia nostram [mentem] illustrante, et vero

• Vide epist. 91.

A dilecto nostro quasi per compunctionis foramen manum (Cant. v) promotionis et auxilii ad nos extendente, sæpe et multum cogitavimus, et cogitantes investigavimus, qualiter in hac urbe vel in suburbio aliquam haberemus ecclesiam, in qua devota fidelium concio devotam et Deo dignam canonicam ageret vitam. Nunc igitur tandem Salvatoris nostri Jesu Christi magna et inexplicabilis benignitas, quæ bene clamantibus respondere, digne pulsantibus novit aperire, desideriorum nostrorum diutius non differens efficaciam, B. Joannis Varliacensis ecclesiam, locum scilicet opportunum, et tam sacris institutionibus aptissimum, ut pote a populari strepitu civitatis aliquantisper sepositum, nobis obtulit, et corda quorundam fratrum loci ejusdem beneficia non satis ecclesiastice tenentium sic illustrando præparavit, ut secundum Apostolum, mente excedentes non jam sibi, sed Deo velint vivere, et fieri aliquod initium Dei creaturæ. Ego autem [itaque] Ivo, S. Dei matris Ecclesiæ Carnotensis Dei gratia episcopus, communi consilio et assensu totius capituli primatumque nostrorum, in prætaxata S. Joannis ecclesia canonicos tales esse decrevi, qui proprietate posthabita canonicam habeant vitam juxta B. Augustini institutionem. Et quoniam, sine temporalis boni sustentaculo intenti nequeunt esse divino servitio, illis quæ antea possidebant ad victus stipendia superaddidimus præbendæ unius cujusque fratris de congregatione nostra defuncti sive monachilæ vel canonicæ^b, habitum suscipientis, seu Jerosolymam, vel in eremum proficiscentis, si præbendam dimiserit, vel sæculo renuntiantis, vel metu mortis seu infirmitate, vel pro malo introitu præbendam suam dimittentis, totos redditus per integrum annum, ut in singulis diebus unius integri anni missas celebrent pro anima fratris cum defunctus fuerit. Concedimus etiam ut ecclesia B. Joannis in ecclesia B. Mariæ perpetualiter habeat præbendam, quam habebat abbas Albertus cum canonicam susciperet normam. Dedimus et ecclesiam B. Stephani, et omnia ad eam pertinentia, altare scilicet de Morentiaco cum parte synodi ad altare pertinentis, nec non et ecclesiam de Mundonis villa liberam a synodo et circada, et omni exactione; pariterque servos et ancillas, et terras sive cultas, sive incultas. Concedimus etiam Sanctæ Fidis ecclesiam, et ecclesiam de Luciaco, et campi partem illius terræ quam ante possidebamus, et omnes consuetudines terræ B. Joannis, illius scilicet villæ, et terram cum oblatiis de Osanivilla tam episcopalem quam canonicalem. Terram etiam de Aucherivilla concedimus. Super hæc dedimus junioratum ecclesiæ de Pontegodonis cum omnibus domibus nostris, et totam avenæ faraginem, et totam nostram terram ultra aquam eo tempore incultam, et furnum ejusdem villæ; decimam quoque molendinorum et vinearum. Confirmamus etiam donum altaris ecclesiæ Serni factum a Goslino canonico et præposito Sanctæ Mariæ, et

^b Sic vet. scheda.

donum Vigeriæ de Valeia, et totius terræ de Mon- A
cellis cum omnibus consuetudinibus, actum ab
Hugone vicedomino hujus civitatis. Confirmamus
quoque donum totius terræ Eddevillæ cum omnibus
consuetudinibus et feodis: nec non donum eccle-
siæ Ardueluth cum omnibus hospitibus, et cum terra
ad duas carrucas. Ut autem hoc nostrum charitatis
opus per succedentia tempora firmum ac stabile
maneant, litterarum memoriæ tradi fecimus, et im-
pressione sigilli nostri atque auctoritate et præsentia
Joannis et Benedicti Dei gratia cardinalium apo-
stolicæ sedis confirmatum, manibus quoque canoni-
corum nostrorum cæterorumque fidelium dedimus
confirmandum. Si quis ergo aliquam huic canonicæ
institutioni calumniam inferre, vel aliud quid ad-
nullare tentaverit, anathemate nostro percussus B
Deum sibi sentiet iratum; et, nisi digna satisfac-
tione culpam correxerit, pœnis infernalibus depu-
tetur [f. deputabitur]. Præterea etiam constituimus,
ut si forte abbas supradictæ ecclesiæ defunctus
fuerit, vel aliqua canonicali occasione [discesserit].
fratres sibi abbatem de eadem congregatione vel alia
aliqua regulari, si ibi idoneus inveniri non potuerit,
eligant, et ad hanc electionem aliquos sani consilii
sibi conjungant. Abbas autem electus in communi
capitulo B. Mariæ præsentetur, et ab episcopo reci-
piat abbatiam, et sicuti alii canonici in ecclesia
B. Mariæ suam faciat septimanam.

Ego Joannes cardinal. sanctæ Romanæ Ecclesiæ
subscripsi.

Ego Benedictus gratia Dei sanctæ Romanæ Eccle- C
siæ card. subscripsi.

Ego Ivo Dei gratia Carnotensis episcopus sub-
scripsi. A † Ω.

Signum Ernauldi decani.

Hilduni cantor.

Guliel. archidiaconus.

Seranni subdecani.

Garini succentoris.

Ragibaldi canonici, etc.

V.

*Charta qua ecclesia de Hanchis Majori Monasterio
conceditur.*

(Ex veteri Scheda Petavii.)

Ego Ivo Carnotensis episcopus, et Walterius archi- D
diaconus notum fieri volumus tam posteris quam
præsentibus quod Willelmus abbas Sancti Martini
Majoris Monasterii cum quibusdam monachis suis
nostram adiit præsentiam, humiliter implorans qua-
tenus ecclesiæ Beati Martini concederemus eccle-
siam de Hanchis quam Paganus, beatæ Mariæ Car-
notensis canonicus, tenebat. Prædictus vero Paganus
ibi veniens in manu nostra præfatam ecclesiam ab-
solute dimisit. Nos autem donni Wilhelmi abbatis et
monachorum ejus precibus diligenter aurem accom-
modantes, salvo jure Ecclesiæ nostræ, petitioni eor-
um gratanter annuimus, et supradictam ecclesiam
sicut Paganus eam tenebat, eis habendam et possi-

Ad hunc scribit Ivo epist. 87.

pendam concessimus, ipso Paganano intercedente et
concedente et fratribus ejus Raherio, Goscelino,
Guarino, Amarico concedentibus. Idem vero Rahe-
rius frater Pagani qui ecclesiæ decimam laicali
usurpatione tenebat, minutas in præsentiarum mo-
nachis dimittendo concessit decimas, et decimam de
culturis monachorum eis concessit habendam post
sui discessum. In hoc quoque dono capellam de
Hidulphi ponte cum ea parte terræ et aquæ quæ
præsentibus dimisit, eis perpetuo concessit habendam.
Nos etiam sicut præsentialiter nominatim monachis
tribuebatur annuimus, ita etiam totum quod in
futuro a prædictis fratribus et ab aliis ibi aliquid
habentibus promittebatur nominatim habendum
charitative concessimus, hæc autem sunt quæ pro-
missa sunt, scilicet terra duorum boum et hospitia
cum arpennis terræ. Hujus vero doni concessio
facta est anno ab Incarnatione 1114, his præsen-
tibus quorum nomina subterscripsimus. Ex parte
episcopi et archidiaconi fuit Raimbardus Vindoci-
nensis archidiaconus. Ausgerus Blesensis archidia-
conus, Gualerannus canonicus, Rainaldus ejus cle-
ricus, Bernerius regularis canonicus, Radulphus
reg. canonicus episcopi Camerarius.

Ex parte vero abbatis, Willelmus prior, Petrus
Laidet, Gilo et ejus filius, Gilduinus Hugo hospitala-
rius.

De famulis Analdus camerarius, Paganus cam-
erarius, Landricus famulus prioris, Gaucelimus, Pe-
trus Burdo, Hubertus Mainbodus.

VI.

*Charta de obedientia et subjectione quam Ivo ni
episcopo Carnotensi et ejus successoribus debent red-
dere monachi de Bello-Loco, quibus hac tantum
conditione Ivo permisit monasterium construere et
consecrare.*

(PETIT, *Theodori Pœnitentiale*, tom. II, pag. 597, ex
cod. m. s. privileg. Ecclesiæ Carnotensis.)

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, Patris,
et Filii et Spiritus sancti.

Ego Ivo, licet indignus, Ecclesiæ Carnotensis ep-
iscopus, notum fieri volo omnibus tunc præsentibus
quam futuris, quod dominus Hugo venerabilis
abbas Cluniacensis monasterii cum grege sibi com-
misso, et maxime Fratres de Charitate parvitatem
nostram humiliter adierunt, petentes, ut eis conce-
derem fieri, et consecrari monasterium extra urbem
Carnotanam in loco, quem Willelmus ad ædifican-
dum monasterium elegerat. Quorum petitio, quia
digna impetratione, et multis profutura visa est,
assensu confratrum nostrorum beatæ Mariæ in su-
pradicto loco monasterium fieri et consecrari con-
cessimus; ea conditionis lege, ut omnem obedien-
tiam et subjectionem mihi et Ecclesiæ mihi com-
missæ et successoribus meis, quam monachi cir-
cumquaque positi, exhibeant: et jura Ecclesiæ
nostræ et ecclesiarum ei concessarum, absque meo
consensu et capituli Beatæ Mariæ, et successorum
nostrorum invadere non præsumant.